

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

24 ianuarie 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 44 † ANUL III
2021

DUMINICA A TREIZECISUHA DUPĂ CINCIZECIME

Sfântul Teofan Zăvorâtul

Orbul din Ierihon, aflând că Domnul trece pe acolo, și-a ridicat glasul. Strigătul lui a ajuns la Domnul; nimic din cele ce-L înconjurau n-a putut opri acest strigăt, și Domnul, chemându-l pe orb la Sine, i-a dat înapoi vederea, în orice vreme și în orice loc Domnul nu trece doar, ci este și rămâne; El cârmuiește întreaga lume. Judecând omeneste, asta înseamnă că El are multe griji; pe deasupra, și cetele îngerești îl înconjoară cu slavosloviile lor. Dar dacă reușești să-ți înalți glasul, asemenea orbului din Ierihon, nimic nu va putea împiedica strigătul tău să ajungă la Domnul; El va auzi și va împlini cererea ta. Împiedicarea nu o face Domnul; El e aproape și are pregătit tot ce îți trebuie; împiedicarea o faci tu. Înalță-ți glasul până la măsura la care să-l asculte Domnul și vei primi îndată tot ce dorești. Dar care e măsura aceasta? Credința, nădejdea, încredințarea în voia lui Dumnezeu. Dar și aceste măsuri își au măsurile lor. Care trebuie să fie aceste măsuri? Întreabă pe cel care a cerut și a primit ceea ce a cerut; el îți va spune: "M-am rugat pentru cutare și cutare lucru și am primit; acum am nevoie de asta și de cealaltă, mă rog și nu primesc și știu de ce: fiindcă nu pot să mă ridic la acea măsura a rugăciunii pe care am avut-o mai înainte". Reiese că această măsură nu poate fi aplicată mereu. Un singur lucru este limpede: că totul ține de noi, nu de Domnul, îndată ce vei fi în stare să primești, vei primi neapărat.

Cum iubește Dumnezeu

Domnul are dragoste către toți oamenii, dar El iubește mai mult pe cei care Îl caută. Pentru aleșii Săi Domnul dă un așa mare har că pentru dragostea Lui ei uită totul: pământul, întreaga lume, iar sufletele lor ard de dorința ca toți oamenii să se mântuiască și să vadă slava Domnului. El ne-a dat tot ce a avut: sufletul, trupul și sângele Său. Totul pentru noi. (<https://ro.asceticexperience.com/>).

SINAXAR

Sfânta Cuvioasă Xenia (sau Xenia romana) - 24 Ianuarie

Sf. Xenia s-a născut la Roma, pe la începutul secolului al V-lea, într-o familie bogată de senatori. Numele ei de botez era Eusebia. La vârsta de 17 ani, în momentul în care părinții ei îi hotărâseră o căsătorie din interes, ea a ales să fugă, împreună cu două slujnice, în Insula Kòs din Marea Egee. A făcut acest lucru din dragoste față de Hristos, căci pentru ea adevărata logodnă era unirea cu El. A renunțat la numele Eusebia, luându-și numele **Xenia** (grec. ξενία - *străina*), vrând să arate prin acest gest că se înstrăinează de lumea aceasta, pentru a se dedica numai celor sfinte. În urma rugăciunilor sale, l-a întâlnit pe ieromonahul Pavel, care a devenit un adevărat părinte duhovnicesc pentru ea. La îndemnul acestuia, Xenia s-a stabilit în cetatea Milassa din Caria (o veche provincie romană situată în sud-estul Asiei Mici) și a îmbrăcat haina monahală. Aici a ridicat o bisericuță închinată Sfântului Ștefan Întâiul-mucenic, precum și o mică mănăstire, în care se va nevoi împreună cu cele două slujitoare ale sale cu care fugise din Roma, dar și cu alte fecioare din împrejurimile cetății. Sf. Xenia era într-o continuă priveghere, înfrânare și smerenie. Purta niște haine vechi, dar considera că trupul său este nevrednic chiar și de acestea. Toată viața ei era întru umilință și vărsare a lacrimilor. În Sinaxarul zilei în care se face pomenirea ei se spune că „puteai să vezi izvoarele apelor în vreme de arșiță secând, decât ochii ei încetând de lacrimi... făcutu-s-au lacrimile ei pâine ziua și noaptea. Era străină de lume, însă, locuitoare a cerului. A fost văzută în trup, dar s-a asemănat cu îngerii cei fără de trup”. Diavolii se temeau de înfrânarea ei și nu îndrăzneau să se apropie de ea. Mânca uneori doar la două zile, iar de multe ori petrecea toată săptămâna fără hrană. Iar când era să primească hrana, nu mânca verdețuri, linte, poame de grădină, ci numai puțină pâine, udată cu lacrimile sale. Lua din cădelniță cenușă și presăra pâinea sa. Aceasta o făcea în tot timpul vieții sale, împlinind cuvântul proorocesc: „Cenușă cu pâine am mâncat și băutura mea cu plângere am amestecat”. Adormind întru Domnul Chiril, episcopul cetății Milassa, a fost ales în locul lui, Cuviosul Pavel, egumenul mănăstirii Sfântul Andrei, părintele duhovnicesc al Sfintei Xenia. Primind vrednicia de episcop, Cuviosul Pavel a mers la mănăstirea de fecioare și a sfințit-o pe Xenia ca diaconiță, ca pe una ce era cu adevărat vrednică de aceasta. Atunci când Cuvioasa Xenia a trecut la cele veșnice, pe la amiază, pe cer s-a arătat, deasupra mănăstirii, o cunună de stele foarte luminoasă având în mijlocul ei o cruce, iar această cunună strălucea mai mult decât soarele.

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii

Care sunt cele mai importante momente ale Sfintei Liturghii și ce semnifică ele? (Partea I – Liturgia catehumenilor)

Sfânta Liturghie este cea mai importantă slujbă din cadrul Bisericii Ortodoxe. În cadrul ei, pâinea și vinul aduse de credincioși la Altar se preschimbă în Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos. Părintele Arsenie Papacioc spunea că nicio slujbă a Bisericii noastre nu se compară cu măreția Sfintei Liturghii: „*Sfânta Liturghie face abstracție de la orice fel de comparație. Sfânta Liturghie este Cer, este Dumnezeu. În mâna omului, bineînțeles. E cel mai important, cel mai mare lucru posibil*”. Sfânta Liturghie are două părți principale: cea dintâi poartă numele de **Liturgia catehumenilor**, iar a doua, **Liturgia credincioșilor**. De ce această distincție? Pentru că în vechime, pe lângă creștinii botezați puteau asista la slujbă și cei care încă nu primiseră Taina Sfântului Botez, dar erau catehizați, adică instruiți spre a învăța mai întâi adevărurile de credință. Catehumenii părăseau biserica în clipa în care preotul rostea „*Cei chemați, ieșiți!*”, îndemn care se păstrează până astăzi în rânduiala Sfintei Liturghii.

Liturgia catehumenilor cuprinde următoarele momente: **Binecuvântarea Mare:** Fiecare Sfântă Liturghie începe prin rostirea, de către preot, a **Binecuvântării Mari:** „*Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor*”. Prin aceasta înțelegem că scopul Sfintei Liturghii este intrarea noastră în Împărăția lui Dumnezeu (care este veșnică) și că acela este locul spre care trebuie să tindem mereu: mântuirea. Acest gând trebuie să ne fie mereu în minte și în inimă. Din momentul în care preotul dă Binecuvântarea, este important ca fiecare să ne găsim locul potrivit în Biserică și să încetăm orice activitate sau discuție, concentrându-ne atenția spre această pregustare a Împărăției, care este Sfânta Liturghie. **Ectenia Mare** este, de fapt, o succesiune de cereri sau rugăciuni scurte pentru diferite trebuințe sufletești și materiale ale credincioșilor. Cuvântul „ectenie” provine din grecescul ἐκτένεια, care se traduce prin „rugăciune stăruitoare”. După fiecare dintre aceste cereri, strana alături de credincioșii prezenți răspund cu răspund cu „Doamne miluiește!”, chemând astfel ajutorul lui Dumnezeu și având conștiința faptului că tot ceea ce vor dobândi prin rugăciune se datorează în primul rând milostivirii lui Dumnezeu. **Antifoanele** sunt trei imnuri cântate de strană și alcătuite din mai multe versuri sau versete din Psalmi și din Noul Testament deopotrivă. Versetele din Psalmi ne duc cu gândul la vremea în care prorocii vesteau venirea pe pământ a Mântuitorului. După ce în Antifonul I îl slăvim pe Dumnezeu pentru binefacerile pe care le revarsă asupra lumii, iar în cel de-al doilea Antifon mărturisim credința că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Care

ne-a deschis calea către Împărăția Cerurilor, ajungem la cel de-al treilea Antifon – Fericirile. Acestea sunt o parte componentă a Predicii de pe munte, rostită de Mântuitorul Hristos în fața mulțimilor (Matei 5, 3-12) și marchează începerea lucrării în lume a Domnului. La finalul Antifonului al III-lea ușile împărătești se deschid, arătând că de acum Hristos începe să se arate lumii întregi.

Vohodul mic mai este cunoscut și sub denumirea de „ieșirea cu Sfânta Evanghelie” și simbolizează ieșirea Mântuitorului în lume, pentru a propovădui Evanghelia, vestea cea bună. Sfânta Evanghelie îl simbolizează pe însuși Mântuitorul Iisus Hristos, acesta fiind motivul pentru care cântăm în cadrul acestui moment „*Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos*”. Lumânarea aprinsă pe care copilul din Altar sau paraclisierul o poartă înaintea preotului semnifică pe Sfântul Proroc Ioan Botezătorul, cel care a pregătit calea Domnului (Marcu 1, 2-3) dar și pe toți ceilalți profeți care, luminați de Duhul Sfânt, au prevestit întruparea Fiului lui Dumnezeu și Jertfa sa unică de pe Cruce, pentru mântuirea întregului neam omenesc.

Sfântul Ierarh Grigorie Teologul (329-390), cunoscut și ca **Grigorie de Nazianz**, a fost un mare sfânt părinte și învățător al Bisericii. **Prăznuirea** lui se face pe **25 ianuarie**, iar la **19 ianuarie** se prăznuiește aducerea moaștelor sale în biserica Sfinților Apostoli din Constantinopol. De asemenea, pe **30 ianuarie**, la praznicul **Sfinților Trei Ierarhi**, și sfântul Grigorie Teologul este comemorat de Biserică, împreună cu sfinții **Vasile cel Mare** și **Ioan Gură de Aur**. S-a născut la Arianz / Arianus, în Capadocia (Asia Mică, azi în Turcia), nu departe de Nazianz. Tatăl său, după ce s-a convertit la creștinism, a intrat mai târziu în **monahism**, devenind apoi **episcopul** Grigorie Nazianzul (este prăznuit la **1 ianuarie**), iar mama lui a devenit mai târziu **monahia** Nona (prăznuită la **5 august**). Învățăturile elementare Sf. Grigorie le primește în casa părintească, în Arianz, apoi studiile mai înalte le face la școala din **Cezareea Capadociei**, unde cunoaște pe viitorul său prieten, Vasile. De aici trece în **Cezareea Palestinei**, bogată prin biblioteca și amintirile unuia alt mare scriitor creștin, **Origen**, apoi studiază la Alexandria și, în sfârșit, la Atena. Aici va rămâne 8 sau 9 ani, până în anul 358 sau 359 și va studia gramatica, retorica, matematica, filozofia și poezia. Tot aici leagă o strânsă prietenie cu Sf. **Vasile cel Mare**, prietenie ce va dura până la moarte. Pe lângă studiile profane, a folosit timpul și pentru a cerceta și aprofunda adevărurile **Sfintei Scripturi**. În anul 362, la dorința comunității creștine din Nazianz, dar contrar voinței sale, a fost **hirotunit preot** de tatăl său. Simțind că această sarcină îi era prea grea, a fugit la prietenul său, Sfântul Vasile, aflat la **mănăstire**, dar nu peste mult timp s-a întors la tatăl său, în Nazianz, pentru a-l ajuta la păstoria **eparhiei** acestuia. În anii 363-364, eparhia era tulburată de **erezii**. Sfântul Grigorie l-a ajutat pe tatăl său să restabilească **unitatea** fermă în Ortodoxie. În anul 370, Sfântul Vasile cel Mare a fost ales **Arhiepiscop** al **Cezareei**, iar în anul 372, Sfântul Grigorie a fost ales episcop de Nazianz. Biserica Ortodoxă îl prăznuiește pe Sf. Grigorie Teologul de două ori pe an: singur la **25 ianuarie** și împreună cu Sfinții Vasile cel Mare și Ioan Gură de Aur la **30 ianuarie**.